

Arrest

nr. 112.426 van 22 oktober 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 15 juli 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 juni 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 september 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die loco advocaat K. TERMONIA verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, te behoren tot de etnische groep der Pashtounen en geboren te zijn in Farman Khail, district Behsood, gelegen in de provincie Nangarhar. U bent meerderjarig en niet getrouwd.

Na een loopbaan bij de geheime dienst in Logar was uw broer A. W. actief als verantwoordelijke van de gevangenis van Nangarhar. Op 21 asad 1391 (11 augustus 2012 volgens de Gregoriaanse kalender) ontving uw vader een brief van de Taliban waarin zijn drie zonen werden opgeroepen mee de Jihad te gaan voeren. Nadien kreeg u tot tweemaal toe een telefoongesprek van de Taliban waarin werd gepeild naar jullie antwoord op hun brief. Aan uw broer werd gevraagd Talibs binnen te smokkelen in de gevangenis. Omdat jullie steevast weigerden mee te worden, zond de Taliban jullie op 29 akrib

1391 (19 november 2012 volgens de Gregoriaanse kalender) een tweede brief waarin de doodstraf over jullie werd uitgesproken. Elf dagen later stelde de Taliban hun eis kracht bij door 's nachts jullie huis aan te vallen. U en uw broer Shafiq konden echter op tijd wegvluchten. Met behulp van uw broer A. W. vluchtten u en uw broer S. voor jullie veiligheid weg uit Afghanistan.

Uw familie was ook in een conflict verwickeld met de familie van M. F. naar aanleiding van de bouw van een huis in Kherabad in het district Mesayi. Uw broer wou er, tegen de zin van de burens, een drie verdiepingen tellend huis bouwen. Toen M. F. gewond raakte en zijn vader werd vermoord, verdachten de dorpeelingen uw broer van de moordaanslag. Nadien werd uw gehele familie bedreigd door hun stam met de dood.

In de winter van 1391 (eind 2012 volgens de Gregoriaanse kalender) verliet u samen met uw broer S. Afghanistan. Op 18 maart 2013 vroeg u asiel aan in België. U verloor het contact met uw broer in Iran.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legt u uw taskara (Afghaans identiteitskaart) neer, twee brieven van de Taliban, een brief van de dorpsoudsten die u problemen erkennen, drie scans van de badges van uw broer, dertien werkgerelateerde foto's van uw broer, een familiefoto en de briefomslagen waarmee deze documenten u werden opgestuurd.

B. Motivering

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afghaanse asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

Op basis van uw verklaringen dient te worden geconcludeerd dat u onvoldoende geen ernstige elementen aanbrengt die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging in uw land van herkomst in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, gewijzigd door het Protocol van New York van 31 januari 1967 (verder: de Vluchtelingenconventie). U hebt evenmin ernstige elementen aangebracht die erop wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 a, b of c van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 in verband met de subsidiaire bescherming.

Vooreerst bent u er niet in geslaagd aannemelijk te maken dat uw broer Abdul Wariz actief was voor de Afghaanse autoriteiten als agent en later als directeur van de gevangenis in Jalalabad. Aangezien u uw vlucht uit Afghanistan direct linkt aan het werk van uw broer en de hieruit voortvloeiende vervolging, wordt de geloofwaardigheid voor uw persoonlijke vrees hierdoor ernstig gefnuikt. Zo moet worden vastgesteld dat u helemaal niet kan uitweiden over diens loopbaan als agent doorheen verschillende instanties en op verschillende locaties. Hoewel u verklaart dat uw broer kolonel is, weet u niet welke insignes hij droeg (CGVS, p. 20), weet u niet welke graad hij had vóór hij kolonel werd (CGVS, p. 20), weet u niet waar in Kabul hij zijn indrukwekkende loopbaan begon (CGVS, p. 17), weet u niet in welke gevangenis van Kabul hij directeur was in het verleden (CGVS, p. 16), weet u niet wat zijn taak als politieagent in Kabul was (CGVS, p. 16), weet u niet waar in de provincie Kabul zijn afdeling was gevestigd (CGVS, p. 17) en weet u niet waar in Nuristan hij later directeur was geworden van een gevangenis (CGVS, p. 18). Vervolgens is ook zijn taakomschrijving bij de geheime dienst in Logar u totaal vreemd (CGVS, p. 19) en kan u geen enkel begin van informatie geven over zijn huidige job in de gevangenis van Jalalabad. Zo weet u niet waar deze gevangenis in Jalalabad is gevestigd (CGVS, p. 15), wie zijn huidige overste is (CGVS, p. 16), wie zijn collega's zijn, wie het hoofd is van de gevangenis (CGVS, p. 16), wat zijn taakomschrijving daar was (CGVS, p. 20) en of er ook buitenlanders actief zijn in deze gevangenis (CGVS, p. 20). Zelfs wanneer u geconfronteerd wordt met de naam A. W. H., volgens de informatie in het administratief dossier de directeur in december 2011 en februari 2012, doet die bij u geen belletje rinkelen (CGVS, p. 21). Volgens verdere informatie heeft men eveneens eind 2011 extra woonbokken en waskamers gebouwd, een moskee en kantoren en in februari 2012 een kliniek, iets waar u telkens niet vanop de hoogte blijkt te zijn (CGVS, p. 16). Van een broer mag echter worden verwacht dat hij meer informatie kan geven over de werkzaamheden van diens oudere broer. Te meer omdat zijn job een rechtstreekse impact had op de veiligheid en maatschappelijke positie van uw gezin. Bovendien bent u omwille van zijn job weggelucht uit Afghanistan. Tot slot wordt uw geloofwaardigheid inzake het profiel van uw broer, en uw daaraan gekoppelde vervolgingsvrees, een laatste maal ondermijnd doordat uw verklaringen niet stroken met de documenten die u als bewijs van diens profiel neerlegt. Zo vertelt u in eerste instantie dat uw broer A. W. 30 of 32 jaar oud moet zijn (CGVS, p. 15). Het is dan ook opvallend dat u een badge van uw broer neerlegt die werd uitgegeven door het ministerie van Binnenlandse Zaken en waarop staat

dat de heer A. W. geboren is in 1968 en vandaag de dag dus 45 jaar oud is (Zie badge 2 stuk 6). Uw verklaring hiervoor dat uw broer gelogen heeft over zijn leeftijd om sneller kolonel te worden, lijkt weinig geloofwaardig (CGVS, p. 20). Bovendien valt op dat twee van de drie badges die u neerlegt aanhalen dat deze geldig zijn tot respectievelijk 14/07/2013 en 22/01/1393 (11/04/2014 volgens de Georgische kalender) in de stad Kabul, maar uw broer vandaag de dag reeds een jaar in de stad Jalalabad werkzaam is (CGVS, p. 15-16 & p. 20). Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt kan u hiervoor geen verklaring geven (CGVS, p. 20). Daarbij aansluitend lijkt het weinig geloofwaardig dat u enkel weet heeft van de baas van uw broer, die ook problemen met de Taliban zou hebben gekregen, maar verder geen enkel begin van informatie kan verschaffen over dit lotgeval (CGVS, p. 26). Van andere collega's van uw broer weet u niet of ze problemen kenden. Bovendien kan u zelfs niet de naam van die baas aanhalen (CGVS, p. 26).

Vervolgens bent u er ook niet in geslaagd aannemelijk te maken dat u persoonlijk werd geïnterviewd door de Taliban. Ten eerste legt u tegenstrijdige verklaringen af op de vragenlijst van het CGVS bij de Dienst Vreemdelingezaken (DVZ) op 20 maart 2013 en op uw gehoor op het CGVS op 18 april 2013. Bij de DVZ haalt u aan dat de geheime dienst wist dat u in gevaar was omdat ze een persoon hadden opgepakt met documenten waarin stond dat u en uw broer ontvoerd zouden worden (DVZ, p. 4). Wanneer u tijdens uw gehoor voor het CGVS hiernaar expliciet gevraagd wordt zegt u u niet weet of er al dan niet documenten waren gevonden waarin gesteld werd dat u ontvoerd zal worden (CGVS, p. 22). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid verklaart u dat u eerst in het Farsi werd gehoord en enkele dagen later in het Pashtou.. Uit het administratief dossier blijkt dat de vragenlijst op 20 maart 2013 door de DVZ van u werd afgenomen in het bijzijn van een tolk Pashtou. De ingevulde vragenlijst werd u in uw taal, Pashtou, voorgelezen en door u als goedgekeurd ondertekend (DVZ, p. 5). Ook uw bewering dat de tolk 'rare' vragen stelde over de Taliban en Al Qaeda (CGVS, p. 23), verklaart de tegenstrijdigheid niet. Ten tweede is het in verband met de dreigbrieven die u ontving, uiterst bevreemdend dat u deze brieven niet gelezen hebt, niet juist weet wat erin staat en niet weet welke persoon die brieven heeft geschreven (CGVS, p. 10 en 24). Dat u het handschrift niet kan lezen is niet afdoend als uitleg (CGVS, p. 25), zeker daar uw broer het handschrift wel kon lezen (CGVS, p. 25). Deze gebrekkige kennis toont een merkwaardige desinteresse in uw eigen asielmotieven.

Verder heeft u ook niet aannemelijk gemaakt dat u moet vrezen voor uw leven naar aanleiding van het conflict tussen uw familie en de familie van M. F. Zo vertelt u dat het conflict is ontstaan toen uw broer een huis wou bouwen in Kherabad in het district Mesayi (CGVS, p. 29). Toen M. F. gewond raakte en zijn vader werd vermoord, verdachten de dorpingen uw broer van de moordaanslag en werd hij en zijn volledige familie bedreigd met de dood. Meer informatie kan u er niet over geven. Zo weet u niet wie de dreigementen aan uw broer heeft geuit (CGVS, p. 30) en weet u niet in welke provincie Kherabad exact is gelegen (CGVS, p. 29). U heeft er zelf ook geen idee van hoe de jongen die gewond raakte bij het conflict, eruit ziet (CGVS, p. 30). Als verklaring voor uw gebrekkige informatie inzake deze vrees haalt u aan nooit zelf naar dat dorp te zijn geweest en dus ook amper informatie kwijt kan over het conflict (CGVS, p. 30). Het mag echter verbazen dat u uw broer, die de aanleiding vormde voor dit conflict, niet uitvoeg over dit conflict. Bovendien is het opmerkelijk dat dit probleem niet aanhaalt tijdens de vragenlijst bij de DVZ op 20 maart 2013, en er pas na lang aandringen wil over vertellen tijdens uw gehoor op het CGVS (CGVS, p. 28). Dit omdat u weinig zin heeft om op de vele bijvragen te antwoorden. Van iemand die een vrees heeft te worden vermoord in zijn thuisland, mag worden verwacht dat hij in detail over al zijn problemen wil vertellen wanneer hem daar de kans toe wordt gegeven bij een asielinstantie. Dat u dit niet wil doen uit vrees om verduidelijking te moeten geven, doet ernstige vragen rijzen bij de geloofwaardigheid van die vrees. Ook de vaststelling dat u deze problemen minimaliseert en tot tweemaal toe aanhaalt dat u niet om die reden uit uw land bent gevlucht en deze problemen niet zo groot zijn (CGVS, p. 28 & p. 29), versterkt deze vaststelling.

Tot slot moet worden opgemerkt dat er vragen kunnen worden gesteld bij uw gegeven datum van vertrek. Hierdoor komt de rechtstreekse dreiging van de Taliban eens te meer in een slecht daglicht. Zo beweert u in de winter van 1391 (eind 2012 volgens de Gregoriaanse kalender) uit uw dorp Farman Khail te zijn gevlucht (CGVS, p. 4), een maand nadat u een tweede brief van de Taliban had ontvangen (CGVS, p. 11). Het is echter frappant dat u beweert dat er geen school in uw dorp was en er ook geen werd gebouwd toen u uw dorp verliet (CGVS, p. 6). Volgens de informatie in het administratief dossier bouwde de buitenlandse organisatie Idea-New/USAID namelijk een omwalling rond de Farman Khail School en in december 2012 werd een volledig nieuw gebouw van de Farman Khail School in gebruik genomen. Het nieuwe gebouw, waaraan anderhalf jaar werd gebouwd, telt onder meer acht klassen en vier kantoren. Het mag verwondering heten dat u dit niet zou hebben gemerkt, vlak voor uw vermeend vertrek. De vaststelling dat er kan worden getwijfeld aan uw recent vertrek uit Afghanistan,

omwille van de Taliban, versterkt uw ongeloofwaardigheid van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten eens te meer.

Uw ongeloofwaardige, oppervlakkige en incoherente antwoorden laten dan ook niet langer toe om geloof te hechten aan uw verklaring dat u door de Taliban werd gevisieerd. Deze feiten kunnen dan ook niet het onderwerp uitmaken van een risicoanalyse in het licht van de Vluchtelingenstatus of de definitie van subsidiaire bescherming zoals bedoeld in art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. **Op basis van uw verklaringen concludeert het CGVS namelijk dat u in de mogelijkheid verkeert de onveilige situatie in uw provincie Laghman echter vermijden en een veilig en redelijk vestigingsalternatief te vinden in de stad Kabul.**

Voor wat betreft de redelijkheid van een intern vluchtalternatief dient te worden opgemerkt dat, volgens het UNHCR, voor mannelijke alleenstaanden en gezinnen de nood aan traditionele beschermingsmechanismen (familie-, clan- en stamverbanden) vervalt indien zij zich kunnen vestigen in stedelijke gebieden die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuur beschikken (zie informatie die toegevoegd werd aan uw administratief dossier). Op basis van uw verklaringen concludeert het CGVS dan ook dat u als volwassen man, ongehuwd en zonder kinderen (CGVS, p. 2), in de mogelijkheid verkeert een veilig en redelijk vestigingsalternatief te vinden in de stad Kabul. Zoals reeds vermeld kan geen geloof gehecht worden aan uw problemen met de Taliban, waardoor er geen enkele reden is om aan te nemen dat u door deze partij in Kabul zou worden gevisieerd. U verklaart dat u tot en met de zevende graad naar school bent geweest (CGVS, p. 2) en dat uw vader negen jerip grond heeft (CGVS, p. 5), om, indien nodig, in uw levensonderhoud te voorzien. Bovendien heeft u zelf een gsm-winkel opgestart in Mehtarlam, het provinciecentrum van Laghman (CGVS, p. 5). Hiermee toont u aan dat u over ondernemingszin én ondernemingscapaciteiten beschikt. Verder haalt u geen feiten of elementen aan waaruit blijkt dat u zich niet in Kabul zou kunnen vestigen om de algemene situatie in het district Qarghai te ontlopen. Gevraagd naar eventuele bezwaren tegen een verblijf in Kaboel verwees u namelijk naar de problemen die u in uw regio van herkomst kende (CGVS, p. 24). Aangezien er in het kader van uw asielverzoek geen geloof kan worden gehecht aan deze elementen kan er ook niet worden gesteld dat zij een ernstig bezwaar tegen een hervestiging in Kaboel zouden uitmaken. **Er kan dan ook redelijkerwijs besloten worden dat u zich bij terugkeer naar Afghanistan kunt vestigen in de stad Kabul.**

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Beschrijving van het conflict" dd. 22 maart 2013) blijkt immers dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. Het gewapend conflict woedt het meest intens in het zuiden en in de zuidoostelijke regio. Er wordt een uitbreiding van de activiteiten van de anti-regeringselementen (AGE) naar andere regio's in Afghanistan vastgesteld.

Uit een verdere analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "complexe, high-profile" aanslagen voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad. De veiligheid in de stad gaat er de laatste jaren jaar na jaar op vooruit (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefings "Afghanistan - Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 22 maart 2013 en "Afghanistan – Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse" van 21 maart 2013). De stad kende in de onderzochte periode een aantal aanslagen, die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet gevisieerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact

ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat ervoor burgers in de hoofdstad Kaboel actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Op basis van al het voorgaande moet er dan ook worden gesteld dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kon en, bij een terugkeer naar Afghanistan, kan onttrekken door zich in Kaboel te vestigen. Bijgevolg kan u de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

De door u neergelegde documenten zijn niet in staat om bovenstaande bevindingen in positieve zin te wijzigen. Uw taskara betreft enkel uw identiteit, die niet wordt betwist. Op de zogenaamde familiefoto kan geen bloedverwantschap worden opgemerkt, net zoals de werkgerelateerde foto's van uw vermeende broer niets over uw persoon bewijzen. De brief van de dorpsoudsten en de badges van uw broer werden eerder al aangehaald om uw ongeloofwaardigheid aan te tonen. Bovendien moet over de brief van de dorpsoudsten en de twee dreigbrieven van de Taliban worden opgemerkt dat dergelijke documenten enkel als bewijs kunnen worden aanvaard voor zover ze gedragen worden door plausibele en geloofwaardige verklaringen, hetgeen hier, zoals hierboven werd vastgesteld, niet het geval is. Daarenboven blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten in het algemeen erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten en attesten (zie informatie in het administratief dossier).

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, werd als bijlage aan uw administratief dossier toegevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De verzoekende partij voert in haar verzoekschrift drie middelen aan tegen de bestreden beslissing. Voor de goede rechtsbedeling en om de lees- en begrijpbaarheid van het arrest te verhogen, zal de Raad deze drie middelen in één middel samen behandelen.

In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 51/10 en 57/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur.

De verzoekende partij brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

De Raad wijst er op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden,

ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

De verzoekende partij beroept zich op de schending van artikel 57/7 van de vreemdelingenwet. Uit de bewoordingen van het verzoekschrift leidt de Raad echter af dat de verzoekende partij de schending van artikel 57/7 ter van de vreemdelingenwet dat het voordeel van de twijfel behandelt, aanvoert.

Het artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet is met ingang van 1 september 2013 door de Wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijke welzijn gewijzigd en vervangen door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt: *“De asielzoeker dient alle elementen ter staving van zijn asielaanvraag zo spoedig mogelijk aan te brengen. Wanneer de asielzoeker een aantal van zijn verklaringen niet staft met stukken of bewijzen, wordt hij als geloofwaardig geacht en wordt hem het voordeel van de twijfel gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan :*

- a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;*
- d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”*

De verzoekende partij stelt - en herhaalt hiermee de bewoordingen van voornoemd artikel - dat de verklaringen van een asielzoeker het voldoende bewijs kunnen zijn van zijn hoedanigheid als vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn, coherent en niet tegenstrijdig met algemeen bekende feiten. Hierna vervolgt de verzoekende partij met een theoretisch exposé met betrekking tot de bewijslast inzake de gegrondheid van de aanvraag die op de kandidaat-vluchteling rust.

Tot slot meent de verzoekende partij dat verzoeker *in casu* een oprechte inspanning heeft geleverd zijn asielrelaas te staven, door een familiefoto, werkgerelateerde foto's van zijn broer, brieven van de dorpsoudsten, dreigbrieven van de taliban en badges van zijn broer neer te leggen. Op basis van de verklaringen en de bewijsstukken zou de commissaris-generaal dienen te erkennen dat verzoeker heeft voldaan aan de op hem rustende bewijslast.

De Raad is vooreerst van oordeel dat de verzoekende partij de voorwaarden van artikel 48/6 van de vreemdelingenwet niet cumulatief vervuld, zodat hem niet het voordeel van de twijfel kan toegestaan worden.

Door te verwijzen naar verzoekers verklaringen en de neergelegde bewijsstukken op te sommen, weerlegt de verzoekende partij de motieven uit de bestreden beslissing die verzoekers verklaringen als onaannemelijk bestempelen, niet op concrete wijze.

Bovendien wijst de Raad er op dat wat het beoordelen van de authenticiteit en bewijskracht van neergelegde stukken betreft, dit behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad. Om bewijskracht aan een document te kunnen ontleen dient dit ondersteund te worden door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen *in casu* niet het geval is (RvS, beschikking nr. 7257, 14 juli 2011).

Om de bewijswaarde van een stuk te ontkennen dient dit documenten niet van valsheid beticht en beoordeeld te worden conform artikel 23 van het rechtsplegingsbesluit van de Raad.

Vervolgens voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 51/10 van de vreemdelingenwet. Zij betwist de vastgestelde tegenstrijdigheden uit de bestreden beslissing en stelt dat de vragenlijst bij Dienst Vreemdelingenzaken er niet toe strekt verregaande conclusies te trekken wat de aannemelijkheid van een asielaanvraag betreft en eigenlijk een instrument is ter voorbereiding van het eigenlijke gehoor op het commissariaat-generaal. Zij verwijst nog naar informatie uitgaande van de commissaris-generaal ("De asielprocedure in België: informatie voor asielzoekers").

Artikel 51/10 van de vreemdelingenwet luidt als volgt: *"De minister of zijn gemachtigde neemt de asielaanvraag die ingediend werd bij de in artikel 50, eerste lid, bedoelde overheden in ontvangst en neemt een verklaring af van de vreemdeling met betrekking tot diens identiteit, herkomst en reisweg, en diens antwoorden op een vragenlijst met betrekking tot de redenen die hem ertoe aanzetten om een asielaanvraag in te dienen en waarin de mogelijkheden tot terugkeer naar het land waaruit hij gevlucht is worden verduidelijkt."*

De Raad wijst er op dat de vragenlijst ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken inderdaad niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven met betrekking tot het asielrelaas van de verzoekende partij. Het is een summiere samenvatting ervan. Het is dan ook aangewezen voorzichtig te zijn bij de vergelijking tussen deze summiere samenvatting en het uitvoerige gehoor bij het Commissariaat-generaal.

In casu verklaarde verzoeker echter op Dienst Vreemdelingenzaken dat hij op de hoogte van de geplande ontvoering was gekomen via de geheime dienst die een persoon hadden opgepakt met documenten waarin dit plan beschreven stond. Tijdens het gehoor op het commissariaat-generaal verklaarde verzoeker dan weer dat hij niet weet of er documenten gevonden waren, maar dat meerdere personen het hadden toegegeven (gehoorverslag p. 22). Als verklaring voor de tegenstrijdigheid beriep hij zich op een foutieve vertaling door de tolk. Nochtans verklaarde hij op het begin van het gehoor dat zijn interview op Dienst Vreemdelingenzaken goed was verlopen (gehoorverslag p. 2) en werd de ingevulde vragenlijst in het Pashtou voorgelezen en door verzoeker als goedgekeurd ondertekend (vragenlijst Dienst Vreemdelingenzaken, vraag 5). De Raad meent dat dit een dermate belangrijk element is uit verzoekers relaas, zodat deze tegenstrijdigheid, hoewel ze een vergelijking inhoudt van beide gehoren die niet met dezelfde waarborgen omkaderd zijn, de kern van verzoekers relaas aantast en de aannemelijkheid van zijn relaas ondermijnt.

Daarnaast wijst de Raad er op dat de vastgestelde tegenstrijdigheid niet het enige motief is waarop de bestreden beslissing zich baseert. De motivering moet als geheel worden gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de aannemelijkheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319).

Wanneer het naar voren gebracht asielrelaas niet aannemelijk is, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève.

In het kader van de subsidiaire beschermingsstatus betoogt de verzoekende partij dat in de provincie Laghman nog steeds sprake is van 'open combat', waarbij de taliban aanslagen pleegt op doelwitten die gewoon langs de weg staan en dus makkelijk burgers kunnen treffen. Zij stelt dat er recent twee aanslagen in deze provincie plaatsvonden waarbij zeventien burgers werden gedood (stuk 5 bij het verzoekschrift: "11 Afghan Children Killed in 2 Taliban Bombings", Reuters, 3 juni 2013, www.nytimes.com/2013/06/04/world/asia/young-afghans-and-nato-troops-killed-in-taliban-attacks.html?_r=1&). De situatie in Laghman zou duidelijk voldoen aan de beschrijving van willekeurig

geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet §2 c) van de vreemdelingenwet.

Daarnaast stelt de verzoekende partij dat zij niet de financiële middelen heeft om zich te vestigen in Kabul en er derhalve van een veilig en redelijk vestigingsalternatief geen sprake kan zijn. Zij meent dat Kabul ook verre van veilig is en de commissaris-generaal geen rekening zou houden met de nieuwe ontwikkelingen in de Afghaanse hoofdstad waarbij de taliban met nieuwe aanslagen niet alleen militairen treft, maar ook Afghaanse burgers.

De verzoekende partij heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Artikel 48/5 §3 van de vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Er is geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst :*

a) geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of

b) toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van § 2;

en hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt.

Bij de beoordeling of de asielzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in een deel van het land van herkomst overeenkomstig het eerste lid, wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker.”

De Raad is van oordeel dat de bestreden beslissing zowel de redelijkheid als de veiligheid van het voorgestelde binnenlandse beschermingsalternatief op afdoende wijze bespreekt en beoordeelt. Tevens houdt de bestreden beslissing rekening met de algemene omstandigheden in Kabul en met verzoekers persoonlijke omstandigheden.

aar waar verzoeker stelt dat hij geen middelen heeft om zich in Kabul te vestigen stelt de Raad vast dat hij dit niet aannemelijk maakt daar hij tijdens het gehoor (p. 5) verklaarde dat hij eigenaar was van een gsm winkel in Laghman stad en hij van zijn oudste broer 40.000\$ kon lenen om deze winkel op te starten. Zij hadden dit geld door te sparen, hebben een deel van de gronden verkocht en vroeger hadden zij papaverplantage en hebben daarmee veel geld verdiend. Van de 12 jerip grond werden er hiervoor 3 verkocht.

Wat verzoekers argumentatie inzake de provincie Laghman betreft, wijst de Raad er op dat ook de commissaris-generaal erkent in de bestreden beslissing dat er sprake is van een *“onveilige situatie”* in die provincie. Dit wordt ook bevestigd door de Cedoca-informatie uit het administratief dossier (SRB: *“Afghanistan: Veiligheidssituatie: regionale analyse”*, 21 maart 2013, 20-22).

De veiligheidssituatie dient echter beoordeeld te worden ten aanzien van Kabul, het voorgestelde binnenlands beschermingsalternatief. Het internetartikel dat verzoeker neerlegde aangaande een zelfmoordaanslag op een NATO-compound (www.guardian.co.uk/world/2013/jul/02/suicide-bombers-attack-nato-kabul) bevestigt de Cedoca-informatie uit voornoemde SRB: De hoofdstad Kabul staat onder de effectieve controle van de regering en de veiligheidssituatie in de provincie Kabul vertoont een ‘solide verbetering’ sinds 2009 (SRB: *“Afghanistan: Veiligheidssituatie: regionale analyse”*, 21 maart 2013 p. 8-11). De veiligheid gaat er jaar na jaar op vooruit. Volgens de informatie is de verbeterde toestand toe te schrijven aan efficiënt ingrijpen van het Afghaanse leger en politie. Het voornaamste optreden van de AGE's in de hoofdstad bestaat uit moordpogingen op hooggeplaatste regeringsfunctionarissen (high profile aanslagen) en voorts proberen ze een atmosfeer te creëren van onveiligheid veeleer dan pogingen te ondernemen om territorium en/of bevolking te controleren. De Raad erkent dat in de stad Kabul de veiligheidssituatie nog steeds als ernstig en zorgelijk moet worden omschreven, maar dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Afghanistan/Kabul dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Wat de financiële moeilijkheden betreft die verzoeker zou kennen bij een vestiging in Kabul, meent de Raad dat verzoeker met deze loutere bewering de vaststellingen uit de bestreden beslissing hieromtrent niet weerlegt: uit zijn verklaringen blijkt dat verzoeker uit een welstellende familie afkomstig is, gelet op het feit dat zijn vader negen jerip grond heeft en verzoeker geld van zijn broer

kreeg om een winkel op te starten in het provinciecentrum van Laghman (gehoorverslag p. 5). Naast financiële mogelijkheden, tonen verzoekers verklaringen aan dat hij over ondernemingszin en ondernemingscapaciteiten beschikt.

Op 10 oktober 2013 werd een aanvullend stuk COI Focus Afghanistan Veiligheidssituatie Kabul-stad neergelegd door de verwerende partij, waarvan kopie overgemaakt werd aan de verzoekende partij. De verzoekende partij heeft in verband met dit stuk dat de veiligheidssituatie in Kabul bevestigt geen opmerkingen gemaakt.

In toepassing van artikel 39/76 van de vreemdelingenwet dient de Raad eerst te oordelen of de door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen aangebrachte nieuwe elementen de kans aanzienlijk groter maken dat de vreemdeling niet in aanmerking komt voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De Raad meent dat dit *in casu* niet het geval is daar het een loutere bevestiging betreft van reeds in het administratief dossier voorhanden informatie met betrekking tot de veiligheidssituatie in Kabul-stad.

In acht genomen wat voorafgaat en mede in overweging genomen de vaststelling dat de informatie toegevoegd aan het verzoekschrift de informatie van de voornoemde SRB niet ontkracht vermits uit deze informatie eveneens blijkt dat het geweld voornamelijk wordt gepleegd tegen 'high profile' en militaire doelwitten, kan in hoofde van de verzoekende partij niet worden aangenomen dat zij in de gegeven omstandigheden in aanmerking komt voor de toepassing van het subsidiair beschermingsstatuut conform artikel 48/4, c) van de vreemdelingenwet.

Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

Het tweede middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig oktober tweeduizend dertien door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, toegevoegd rechter in
vreemdelingenzaken

dhr. M. CLAESEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. CLAESEN

G. de MOFFARTS